

I sidst afvigte Rigsdagssamling forelaa et lignende Andragende, hvorom Udvalget ingen Indstilling gjorde (Tillæg B. Spalte 1295—96). Andrageren anfører i Aar yderligere, at det er Brytthjgdom og Gigt, han ved sin Tjeneste i Krigen 1864 har paadraget sig. Hvad angaar de manglende Afslagskrivelser fra Finansministeriet og Bestyrelsen for Invalidforsjrgelsen, bemærker han, at det var usjagtigt, naar det i det tidligere Andragende var anført, at han derfra havde faaet Afslag paa sine Andragender; det rette er, at han aldrig har faaet noget Svar paa dem derfra. Sit Kassationsbevis har han paa en eller anden Maade mistet, men Kassationen fandt Sted den 13de Januar 1868. Den i det tidligere Andragende omhandlede Lægeattest fra Distriktlæge Wagger medfølger atter denne Gang.

Udvalget gør ingen Indstilling.

43. Fra forhenværende Skuespiller ved det kongelige Teater Carl Meyer om Pensionsforhøjelse. (Indbragt den 27de November 1895 af Folketingsmanden for Odense Amts 4de Valgkreds, Berntsen).

Ved Ugangen af Teatersæsonen 1894—95 blev Andrageren, der da omtrent i 31 Aar havde været ansat som Skuespiller ved det kongelige Teater, afskediget fra denne Stilling med en aarlig Pension af 1166 Kr. 67 Ore, hvoraf han med Hustru og 4 Børn er henvist til i det væsentligste at leve. Han beder nu om, at Rigsdagen i Betragtning af hans lange Tjenestetid, men ogsaa, og det navnlig, i Betragtning af hans uforkyldte Afstedigelse i en Alder, da han endnu i en Aarrække vilde have kunnet virke i sit Kald som Skuespiller ved det kongelige Teater, vil forhjælpe ham til en Pensionsforhøjelse, der kan forskaffe ham og Familie et nogenlunde forgrit Udkomme. Paa sin Henvendelse til Kirke- og Undervisningsministeriet i samme Anledning har han faaet Afslag.

Om sin Tjeneste ved Teatret og Anledningen til dens Ophør anfører han følgende: Efter at han i en lang Aarrække havde staaet i Stampa ved det kongelige Teater og kun meget sjældent havde faaet andet end ganske ubetydelige Roller, uagtet han ved forskellige Lejligheder formentlig havde vist umistendeligt Talent for Karakterroller, blev der endelig givet ham en betydelig saadan Rolle, nemlig som Skriverhans i „Eventyr paa Jodresjen“. Denne Rolle, som han overtog efter en saa berømt Forgænger som Professor Whister, udførte han 41 Gange i Løbet af 3 Sæsoner med et for Teatret godt Resultat, ligesom ogsaa faavel Presen som Publikum ydede ham Anerkendelse derfor. Han troede nu at se sin Brudt for sin fremtidige Virksomhed, men dette viste sig aldeles ikke at være Tilfældet. Han fik stadig kun meget smaa Roller og trods, foruden andres, Professor M. Goldschmidts anbefaling saavel skriftlig — hvoraf en Genpart er vedlagt Andragendet — som mundtlig til Teaterbestyrelsen fik han endog ikke Lov til at udføre Rabbi Eliezers Rolle i Goldschmidts „Rabbien og Ridderen“. Alle disse mangeaarige Tilfidesættelser paadrog ham tilsidst en Nerve sygdom, der tvang ham til at melde sig fra Tjenesten ved Begyndelsen af Sæsonen 1894—95. I Begyndelsen af Aaret 1895 blev hans Helbredstilstand bedre, og han henvendte sig da til Teaterstyrelsen med Ønske om atter at begynde sin Virksomhed ved Teatret enten med Rollen som Skriverhans eller med Shylots Rolle i „Rømanden i Venedig“, til hvilken Rolles Udførelse han troede sig vel egnet, eller som Rabbi Eliezer i „Rabbien og Ridderen“. Det er nemlig Sædvane ved Teatrene at indrømme Kunstnere, der paa Grund af Sygdom og lignende have været borte fra Scenen i nogen Tid, at de første Gang genoptræde i Roller, de selv ønske, naar paagældende Stykke da egner sig til Genoptagelse. Uagtet „Eventyr paa Jodresjen“ allerede nu kort Tid efter er genoptaget, blev Andragerens Ønske dog afflaaet, og det blev forlangt af ham, at han atter skulde vise sig for Publikum i nogle ganske smaa Roller, der ikke laa for ham, og som mere passede til Uddannelse for ganske unge Skuespillere; Andrageren selv havde spillet en af dem for nogle og thye Aar siden. Han nægtede at vise sig første Gang i disse Roller, ogsaa fordi en Genoptræden under saadanne Vilkaar kun vilde have til Følge, at han atter blev trængt ind i de Forhold, der havde disponeret ham til og hidført hans Sygdom, og denne Vægring, som han følte var en Pligt saavel over for sig selv som over for Scenen, var det, der foranledigede hans Afstedigelse.

Udvalget gør ingen Indstilling.